

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Allocutiones Sacræ, Svper Evangelia Dominicarvm totius anni

Jahoda, Johann

Pragæ, [ca. 1659]

Dominica II. post Pentecosten. Christus in SS. Eucharistia officia boni
hospitis explet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51496)

DOMINICA II. POST PENTECOSTEN.
CHRISTVS in S. Communione officia boni hospitis

explet.

Fecit cenam magnam. Luc. 14.

EA Magnatum hujus sæculi natura est, ac genius, ut, cum in omnibus magni esse, viderique satagant, tum vel maximè in convivijs suam patere velint magnificentiam. Hic opipara instruuntur symposia, hic Persica edulia, hic Attica bellaria, hic tragemata dulciaria, hic omnimoda gustus apponuntur illicia, nè quid desideretur, quod, sive ad convivarum palatum, sive saljarem faciat ad luxum. Excelluerunt alijs hoc in genere veteres Romani, qui majestatem suam non minus in epulis quàm prælijs: non minus in cibis quàm armis, constare volebant. Siquidem in gulam ingeniosi, in id unum incumbabant, ut novum, ac novum convivandi genus instruerent. Fuère, qui totos convivantibus apros apponerent, id quod non parùm miratur Satyricus:

bat, inquit, & istam consuetudinem, ut convivia per singulas literas juberet disponi, scientibus servis, velut in quo erat anas, anser, aprugna, attagen, anguilla; item, pullus, perdix, porcellus, perna, & quæ in eam literam generæ eduliorum caderent, & sic de cæteris. Quid sumptuosius canà Vitellij? de quo ita Svetonius: *famosissima super ceteras fuit ei cena data adventitia à Fratre, in qua duo millia piscium lectissimorum, septem avium apposita traduntur.* Hanc quoq, exuperavit ipse dedicatione patina, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minervæ dictitabat. In hac scarorum jecinora, phasianorum & pavonum, cerebella, linguas phanicopterum, murænarum lactes, Carpathio usq, fretog, Hispanico, per navarchos, ac trivemes petitarum commiscuit. Tantus erat Romanorum in convivando luxus, quorum gulæ, ut testatur Svidas, angustus erat noster Orbis; sed

Sveton. c. 13.

Eren. Sat. 1.

*Quanta est gula, qua sibi totos -
Ponit apros, animal, propter convivia natum.*

*- gustus elementa per omnia querunt
Nunquam animo pretijs obstantibus -*

Sed satyrico magis calamo notare debuisset eos, qui tot mensis inferebant, missus, quot alphabeti numerantur literæ, eà lege, ut primo missu solæ illæ locarentur dapes, quæ à literarum principe sumerent principium, ut de Ælio Spartiano scribit Ælius verus: "habe-

Deus summus cœli, terræque Monarcha, uti in nullo ab hominibus vinci se patitur, sic multò minus in convivando videri vult inferior. Instruxit & ipse convivium eà magnificentia, cui parem hæctenus orbis non spectavit, ubi,

ubi, non tam ciborum, sive ab aëre, sive à terra, sive à mari petitorum multitudine, quam unius divinissimæ escæ pretio certat, quæ sola ejusmodi sit, ut *omnis saporis contineat suavitatem*. Si quem attagenis cupidus tangit, attagenem sapit, si cui perdicis edendæ orexis assurgit, perdicem imitatur, si Phasianus palatum proritat, Phasiacas affert cupedias, ut jam non immeritò vocetur *Cana magna; homo quidam fecit canam magnam*. Venite nunc universi, & convivas agite.

I. Est & hoc magnatibus familiare, ut solenniora convivia, qualia sunt nuptiarum, ad tempus cænæ differant, & in seram producant noctem. Simile quid egit Rex Darius, quando *fecit canam magnam omnibus vernaculis suis, & omnibus magistratibus Media, & Persidis, & omnibus purpuratis, & Prætoribus, & Consulibus, & Præfectis sub illo, ab India usq; Ethiopiam, centum viginti septem provincijs*. O mira Dei erga homines ingenia! Primâ mundi ætate, tanquam manè, solummodò jentaculum quodpiam apparavit, dum panem duntaxat usualem, vinumque Melchisedechi ad edendum proposuit. Alterâ ætate, sive in lege scripta, tanquam in meridie, instruxit prandium, ubi præter panes propositionis Agnum Paschalem assum, *cum lactucis agrestibus* exhibuit, in vicem bellariorum addens dulce manna. At verò novissimâ ætate, sive in lege gratiæ, tanquam sero, fecit cænâ, & quidem cænam magnam, in qua non jam *carnes hædorum, aut virulorum*, sed suum ipsius corpus ad manducandum præbet. O verè Sacrum

Exod. 12. 8.

convivium! accumbite convivæ, jam strati circum mensam prostant tori, jam promptus ad osculum stat hospes, jam in vasis calida vaporat, jam oleum in myrothecijs fragrat, parata sunt omnia. Meministis haud dubiè, questum aliquando Dominum, quòd, dum apud Simonem convivam ageret, non pro more exciperetur convivarum. *Simon, intravi, inquit, in domum tuam, aquam pedibus meis non dedisti, sed nec osculum; nec oleo caput meum unxisti.* *Luc. 7.*

At, at, quæ inurbanus præterijt Simon, hæc hodie Christus ipse hospitibus suis civilitatis exhibet officia. Quippe, primò antequàm ad hanc cænam accedant, pedum eis lotionem instruit, in qua ipse lotorem, ipse ministrum agere non dubitat, uti egit jam tunc, cum primos in monte Sion convivas habuit piscatores. Testatur hoc D. Ambrosius, dum ait: *quis præferendus magis omnibus videtur esse, quam Christus, qui pedes suis lavare consuevit hospitibus, & quoscunq; sua receperit domo, ac mensa, pollutis non patiatur habitare vestigijs?* Nemo hic, obsecro, nemo, politicè dicam, an rusticè, verendum sit Petrus, nemo lotionem detrectet; alioqui certò audiet: *si non la-* *Ioan. 13. 8.*
vero te, non habebis partem mecum. Illotis hîc non tantùm manibus, sed & pedibus manducare nefas, siquidem mundus totus sit oportet, qui ad mensam accedit Angelicam. Nec civile est, luto & pulvere sordidarum accumbere, ubi floridi accumbentibus parantur lectuli. Mos erat antiquis, ut Lipsius egregius antiquitatum collector tradit, non, uti nos assidendo, sed in lectis purpu-

II. Ante Eucharistiæ sumptionem Christum nobis pedes lavat.

Ambr. l. 6. in Luc. c. 9.

Ioan. 13. 8.

purpurâ instratis cubando, cœnas suas celebrare. Priusquam autem, inquit ille, accumberent, lavabantur, atque togas mutabant vestibus, quas à re, cœnatorias dixerunt. Tum etiam soleas pedibus demebant, ne lectum conspurcarent; hinc nonnemo convivarum apud Martialem canit,

Mart. l. 3.

Epig. 50.

Deposui soleas - -

Horat. l. 2.

ser. sat. 8:

Et alius apud Horatium convivium relicurus, surgit à mensa

Et soleas poscit - -

Alanus a-

puudCornel.

in Cant. 1.

Y. 16.

Habet & suos Eucharistica cœna lectulos; *lectulus* enim, inquit Alanus, *Christi dicitur caro*, & hic, sponsa attestante, totus est *floridus*, quia *caro Christi*, quæ prius in vita *floruit*, per mortem *effloruit*, & per resurrectionem *refloruit*: habet suas cœnatorias, imò nuptiales vestes, ut patet ex Matth: c. 22. ubi cuidam exprobratur: *amice, quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?* Sed ne singula prosequar, lubet ipsum lotionis mysterium profundius animo subintrare. D. Ambrosius videtur,

Amb. in Ps.

48.

per eam intelligere Baptismum, dum ait: *Dominus discipulis pedes lavit, ut lavaret venena serpentis.* Et in illud Luc. 22. *introeuntibus vobis in civitatem occurret vobis homo amphoram aqua portans, sequimini eum, &c.* O aqua, quæ Sacramentum Christi esse meruisti, quæ lavas omnia, nec lavaris! Et rursus in libro: de ijs qui mysterijs initiatur: *Petrus plantam lavare debebat. Habebat enim primi hominis de successione peccatum; quando eum supplantavit serpens. Idco planta ejus abluitur, ut hereditaria peccata tollantur.* At numquid denuo, qui ritè baptizati sumus,

cap. 6.

ante Eucharistiæ sumptionem baptizabimur? an non Ecclesia severissimè vetat Baptismum iterari? Nodum hunc egregiè resolvit Eximius quidam Sacrarum literarum & Patrum interpres ita discurrens: "colligo ad Eucharistiæ requiri Baptismum, non solum quoad substantiam, cum sit janua omnium Sacramentorum: sed etiam quoad effectum innocentiae, ut nonnisi cum innocentia baptismali, omnibus expurgati maculis ad hoc Sacramentum accedamus: & ideo non immeritò Apostolorum Princeps sacram Eucharistiæ sumpturos cum infantibus materna ubera appetentibus comparat: *sicut modò geniti infantes lac concupiscite.* Nusquam tamen meliùs contractas post Baptismum maculas expurgamus, nusquam certius infantiam & innocentiam amissam recuperamus ac in Sacramento Pœnitentiæ, quam vel idcirco baptismum Eucharisticum rectè dixerò, quia Eucharistica mensa sive necessariò sive congruè præmitti debet, ut dignè accumbamus. Nam qui peccato mortali inquinatus est, tenetur sub mortali ante sumptionem Eucharistiæ confiteri, nisi sit necessitas communicandi & Confessarius desit (quo casu Pœnitentiæ vicem supplet contritio) uti definivit Tridentinum, & contrarium docentes anathemate percutit. Venialia autem, quamvis non ponant obicem gratiæ sanctificantis, reddunt tamen saltem venialiter malam ipsam sumptionem, uti docent Svarez, Layman, & alij. Proinde non immeritò tantam hic munditiem quadam Persona † requirit, qualis re-

Fræc. Mæ.

doz. a in

l. 1. Reg.

c. 6. n. 21

annot.

22. Sect.

2.

1. Pet. 2. 2.

Trident. sess.

13. c. 7.

Can. 11.

† Nierens.

de adorat.

in spir. l. 3.

cap. 11.

A a

qui-

quiritur ad visionem D/E I, ad quam nemo admittitur peccato veniali notatus.

Imò, magis, inquit, sollicitè nos preparari decet ad Eucharistiam, quàm si in gloriam Dei ingressuri essemus. Quod ita probat: "Jesvs

"lavavit pedes discipulorum, etiam si mundi jam essent, cum corpus suum con-

"cessurus erat illis; at verò cum eos assumpsit in montem Thabor, ad mani-

"festandam gloriam suam, lotionem non adhibuit, nec istam munditiam

"spectavit. Toties ergo & nobis ante communionem pedes lavat, quoties

"per Ministrum suum Sacramentaliter noxas remittit, quomodo etiam B. Vir-

"ginem ad similem lotionem cooperari docet Archiepiscopus Pragensis * ita

* Ernestus scribens: "nec minor est humilitas

in Mari- "Matris ipsius (CHRISTI) quæ cum sit Re-

ali c. 132. "gina Cœli & Mundi Domina, hoc tamen sibi officium, velut altera Abigail,

"elegit in domo Dei, ut lavet pedes ser-

1. Reg. 25. "vorum suorum quotidie, quia cum Deo jam regnans nostra excusat clemens

"mala.

Illud insuper in hac lotionem singulare, quòd lavandus ipse pro sui mundatione materiam & liquorem suppeditare debeat. At qualem? num butyrum, quo lavabatur Job ita in fimo

gemens: *quis mihi tribuat, ut sim juxta*

Job. 29. 2. 6. menses pristinos, quando lavabam pedes meos butyro! sed butyrum & lacticia

poenitentibus non congruunt. Num aquam rosaceam & balsaminam? Sed hæc mulierem & mollitiem olet. Num

guttas roris antelucani, è quibus magno labore collectis Dominici Sylvij Venetorum Ducis uxor balneum sibi instrue-

Vincent. l. 25. c. 53.

re solebat? Sed hoc luxum nimium spirat. Marià, mihi credite, aquâ poenitentes optimè baptizantur, quibus identidem accinitur: *magna est velut mare contritio tua.* Quòd si mare ab amaritudine etymologiam trahit, amara quoque sit oportet, qualis erat Petri, dum egressus foras flevit amare: *Luc. 22. 61.*

qualis B. Francisco Borgia, qui, antequam Eucharistica mensæ accumberet, memor à Domino lotos discipulorum pedes, minimos etiam naevos exomologesi lacrymis undante diluebat.

III. Jam ergo nobis sic ablutis, & mundatis, divinissimus hospes, familiare figit osculum. Audite iterum Ambrosium: *anima, cum se videt ab omnibus mundam peccatis, & dignam, qua ad altare Christi possit accedere, ait: osculetur me osculo oris sui, hoc est, osculum mihi Christus insigat.* Est osculum signum maximi amoris: nam quando alter alterum basiat, vult suum quodammodo spiritum in os ejus transfundere, & ei uniri, & notavit præ cæteris Joannes Kirchmannus, qui, cum de Romanorum funeribus agit, inter cæteras ceremonias & hanc observat, in more fuisse, ut moriente quopiam, is, qui familiarissimus habebatur, ad lectulum accederet, ori quæ amici supremum (savitum) infingeret. Causam hujus obsequij protinus subdit: *animam exeuntem hoc modo excipere, & in se transferre volunt.* Congruit illud Petronij Arbitri: *transfundimus hinc & hinc labellis errantes animas.* Et illud Cephali apud Ovidium de moribunda uxore: *Dumq; aliquid spectare potest, me spectat, & in me*

Thren. 2. 3.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Luc. 22. 61.

Infe-

III.

In sumpti-

one Eucha-

ristiæ nos

osculatur.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

l. de Sacra-

men. c. 2.

*Infelicem animam, nostrorum, exhalat
in ore.*

Ramir. in hoc est in postremo osculo, ait Pintus
Cant. c. 1. Ramirez. Nimirum, ut bene Dionysius:
*habet amor vim rumpendi, miscendi, &
uniendi, qui significatur per osculum.* Po-
tuitne amabo Dei Filius majoris in nos
amoris exhibere indicia, quam cum
non solum os suum ori applicuit no-
stro; sed insuper in os nostrum totus
descendere non dubitavit? Hic ille
nos sibi intimè conjungit ac unit, imò
penitus in se convertit; non aliter ac
convertitur cibus in substantiam aliti
(ut loquuntur Philosophi.) *Qui man-
ducat meam carnem, in me manet, & ego
in illo; quasi diceret: fit alter ego, fit
alter Christus, seu, ut clariùs explicat
Evthymius: unum corpus mecum effici-
tur.* Idem confirmat S. Cyrillus ex-
plicans illud Christi ad Patrem de Di-
scipulis. *ut sint unum, sicut & nos unum
sumus*, ubi docet nos per sumptionem
Eucharistiæ fieri unum cum Christo, &
per Christum unum cum Deo. Simi-
liter Tertullianus: *Christo, inquit, con-
corporei sumus, quoties de Deo saginamur.*
Tertull. de Experta est hoc S. Agnes, quæ dicebat:
resur. c. 8. *jam corpus meum corpori ejus sociatum
est.* Expertus Joannes à Cruce Ordinis
Carmelitarum post S. Tereciam præcipuus
assertor, qui & ipse ex fre-
quenti Eucharistiæ usu, cultuque singu-
lari in illam totus transierat, nam dum
tertio ab obitu anno particula carnis
de ejus corpore præcideretur, in ea ap-
parebat nunc Christus Salvator cruci
affixus, nunc Venerabilis Sacramenti
hirotheca, coram qua ipse genibus ni-
xus videbatur. Idem, credo, in spi-

ritu præviderat Jacob Patriarcha, dum
abiens ex Bethel (ubi scalam illam pro-
digiosam viderat) secum ipse sic ferè
locutus est. *Si fuerit Dominus mecum,
& custodierit me in via, per quam ego am-
bulo, & dederit mihi panem ad vescen-
dum, erit mihi Dominus in Deum.* Pa-
gninus vertit: *erit mihi Deus in Deum.*
Vnde nonnulli probabiliter inferunt:
Patriarcham nequaquam de pane usu-
ali, sed de pane Eucharistico propheti-
cè locutum: quasi diceret; si dederit
Deus posteris meis ad vescendum car-
nem Filij sui sub specie panis, erit no-
bis Deus in Deum: hoc est, converte-
tur in nos; & nos pariter faciet Deos.
Meritò igitur hoc SS. Sacramentum
vocatur *amoris pignus*; quia hic Deus
seipsum nobis quodammodo oppigno-
rat, ut protestetur, quòd, cum dilexif-
set nos, dilexerit in finem.

Sequitur tertia convivarum cere-
monia, *Vnctio.* Ungebant capita ve-
teres ante accubitum, tum, ut inter-
cænandum svaviùs redolerent (quem-
admodum de Magdalena ait Evangeli-
sta, quòd, cum effudisset unguentum,
nardi pistici pretiosi super caput re-
cumbentis Jesu, *repleta sit domus ex o-
dore unguenti*) tum confortandi cere-
bri, & capitis gratià, quò ad ferendum
largiorem haultum, evaderent aptio-
res. Odores enim grati, quia calidi ce-
rebrum frigidum & contractum suo
calore & lenitate calefaciunt, resol-
vunt, & roborant, quo fit, ut faciliùs
fortiusque vaporibus vini indeque e-
brietati resistat. Multa hujus con-
svetudinis apud Autores extant testi-
monia, Horatius ita alicubi canit:

I V.
ungit.

- Horat. l. 2. *Huc vīna & unguenta, & nimium*
od. 3. *breves*
Flores amena ferre jube rosa.
- Idem cū Mæcenatem ad cænam invitavit :
- l. 3. od. 29. *Tyrrhena Regum progenies, tibi*
Non ante verso lene merum cado
Cum flore, Mæcenat, rosarum, &
Pressa tuis balanus capillis
Iam dudum apud me est - -
- Cic. 2. Catil. Cicero in Catilinos: quis, inquit, ferre possit, incertos homines fortissimis viris insidiari, ebriosos sobrios? qui mihi accubantes in convivijs, vino languidi, confecti cibo, sensis redimiti, unguentis oblit, eructant sermonibus suis cadem honorum, atq; urbis incendia. Imò eò usque luxus processit, ut vel pedum vestigia unguentis illinerent, quod Neronem ab Othone doctum factitasse refert.
- Plin. l. 13. Plinius: vidimus, inquit, etiam vestigia
nat. hist. c. 3 pedum tingi unguentis, quod Marcum Othonem monstrasse Neroni Principi ferrebant. De Atheniensibus verò Athenienses: fuit consuetudo quadam Athenis, ut qui delicijs dediti essent, etiam pedes unguentis perungerent. Philostratus ad
Philost. l. 3. vita Apol. Hyphalidem fluvium arbores nasci
lony. tradit, à quibus unguentum distillat, quo in nuptijs Indi perungi consueverunt, tantique ab illis æstimari, ut, nisi eo nubentes toti peruncti fuerint, imperfectæ nuptiæ, & Veneri minimè gratæ putentur. Habet cœlestis spon-
sus sua unguenta, habet opobalsama, quibus convivas ungat, de quibus sponsa: *trabe me post te, curremus in odorem unguentorum tuorum.* Doctor mellifluus hæc unguenta ait esse divinas consolationes, & spiritualem latiti-
am, quam pia anima vel maximè in S. Communione percipit. Sic enim, in verba Sponsæ commentatur: *currimus, cū internis consolationibus & inspirationibus visitati, tanquam in suaveolentibus unguentis respiramus.* Hic cum Psalmista dicere quisque potest: *unxit me Deus oleo latitiæ.* S. Catharina Senensis quoties summum illud Sacramentum vel vidisset, vel sumpsisset, inestimabilis odoris suavitate sentiebat, tantumq; gaudium in ejus animo existeret, ut non raro in ejus pectore cor exiliret, idq; cum tanto sono, ut sociæ circumstantes clarissimè audirent. Nec erat sonus ille usitatus, sed valde singularis & præter naturæ morem. Solebat autem Sancta Virgo dicere Thomæ Confessario suo: tantum gaudium obtinet mentem meam, ut valde admirer posse durare animam in corpore; addebatq;: tantum ardorem sentio in anima mea, ut ignis materialis mihi frigere potius, quam urere videatur. S. Monica post sacram synaxim delicijs tota similiter peruncta exclamabat: *cor meum, & caro mea exultaverunt in Deum vivum.* Quid hic ago? volumus in cœlum. S. Franciscus inter communicandum, teste Divo Bonaventura, *Bonav. in quasi spiritu ebrius in mentis ut plurimum ejus vitæ rapietur excessum.* S. Philippus
9. Nerius, cū quotidie faceret, adeò liquidas è sacri sanguinis haustu hauriebat voluptates, ut eum eò mysterij ventum erat, miris modis gestiret, atque exundantem inagno cordis astu latiti-
am vix caperet; itaque avidè saugebat, ut sacro calici aurum, quo argentum super induci solet, sa pius lingendo det-

Bern. ser. 21
in Cant.

Psal. 44. 8.

Raymund.
in ejus vita.Bonav. in
9.Rho var.
hist. l. 3. c. 1.
S. 11.

ter-

tergeret. Cumque tantis animi motibus imperare jam non posset, primo Ministrum propius accedere vetuit, ne conspiceretur; verum, quia curta ea erat providentia, petita Pontificis venia secreto in cubiculo faciens, pleneque auro utens, ubi divina protulerat verba, facessere omnino jubebat; deinde duas, tresve solidas horas vel stans, vel extremam jam senectam sella sedens, in eo tripudio exigebat. Nec praterendum putavi Magdalenam Pactiam Carmelitanam, quae in odorem unguentorum Eucharisticorum, seu vera Christi sponsa curebat; adhuc puella, quo die caelesti mensae Mater accubuerat, ab ea ne latum quidem unguem discedebat, quin lateri solito diligentius se applicabat. Re animadversa interrogare libuit, quid ita faceret? tum Magdalena intimum ex latentis DEI vicinitate sensum voluptatis haurire, atque incredibili quem sentiret odore se recreari mira simplicitate respondit. Curramus ergo & nos frequentius in odorem istum, aut potius volemus sicut columbae, quas odore trahi & capi

scribit Magnus Basilius, dum memorat Priscos, ut peregrinas columbas in sua columbaria pellicerent, consuevisse nonnullas e domesticis balsamo perunctas emittere. *Vnus sit nobis dolor hanc escam privari* * quae omnis gaudij & laetitiae fontem continet, ut jam longe ante occinuerat David, dum canebat: *dedisti laetitiam a fructu frumenti & vini, hoc est, interprete D. Ambrosio: data est laetitia in corde nostro ab illo tempore, quo accepimus frumentum in corpore, vinum in sanguine.* Veteres ungebantur in convivijs, ne inebriarentur: at noster divinus hospes convivas ungit, ut inebriet, quos etiam ita hortatur: *comedite amici & bibite ad hilaritatem, & inebriamini charissimi.* Hinc illa sic inebriatorum juba:

*IESU Sole serenior,
Et balsamo suavior,
Omni dulcore dulcior,
Et cunctis amabilior;
Cujus gustus sic afficit,
Cujus odor sic reficit,
In quo mens mea deficit
Solutus amanti sufficit.*

* Chrysof.
hom. 60. ad
popul.

Psal. 4. 7.

Cant. 5. 1.

DOMI-